U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci navrhovatele: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, Národní 118/16, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 7. 2010, č. j. 1696/10, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 187/2010, o návrhu navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v platném znění,

t a k t o :

I. Návrh **s e z a m í t á .**

II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se svým podáním ze dne 20. 8. 2010, podle obsahu návrhem na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, které bylo doručeno Městskému soudu v Praze (dále i jen „městský soud“) dne 23. 8. 2010 a tímto předloženo Nejvyššímu správnímu soudu dne 6. 9. 2010, domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu, a to rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Svůj návrh odůvodnil tím, že rozhodnutí o odkladném účinku je přednostní z důvodu jeho procesního charakteru.

Předsedkyně senátu 5 Ca Městského soudu v Praze JUDr. E. P. k uvedenému návrhu uvedla, že navrhovatel podal u městského soudu dne 19. 7. 2010 žalobu, doručenou soudu dne 21. 7. 2010, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 7. 2010, kterým bylo zrušeno určení advokáta k poskytnutí právní služby podle § 18 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Zároveň navrhl, aby žalobě byl přiznán odkladný účinek, nezaplatil však soudní poplatek, ani nepožádal o osvobození od soudních poplatků. Soud jej proto vyzval k zaplacení soudního poplatku za žalobu a poučil jej o tom, že může požádat o osvobození od poplatku. Zároveň žalobce poučil, že ani skutečnost, že soudu jsou známy žalobcovy majetkové poměry, neznamená, že bude osvobozován od poplatku automaticky při podání každé žaloby (těch je u soudu v současnosti vedeno 88).

Dne 23. 8. 2010 žalobce předložil soudu požadované prohlášení. Teprve potom mohl soud rozhodnout o tom, že se žalobce osvobozuje od soudního poplatku, a až poté mohl činit další úkony ve věci, přednostně tedy vyzvat žalovanou, aby se vyjádřila k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě a k žalobě samotné a aby též předložila správní spis. K tomu byla žalovaná vyzvána dne 30. 8. 2010. Soud tak nemá dosud k dispozici vyjádření žalované k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, bez něj přitom nemůže o návrhu rozhodnout, tj. učinit úkon, který je předmětem žalobcova návrhu na určení lhůty. Za těchto okolností považuje návrh na určení lhůty k vydání rozhodnutí za nedůvodný a navrhuje jeho zamítnutí.

Z obsahu předloženého spisu městského soudu sp. zn. 5 A 187/2010 Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel se žalobou ze dne 19. 7. 2010, doručenou městskému soudu dne 21. 7. 2010, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 7. 2010, č. j. 1696/10, jímž bylo zrušeno určení advokáta k poskytnutí právní služby podle § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění. Současně s podáním žaloby podal návrh na přiznání odkladného účinku žaloby. Žalobce však nezaplatil soudní poplatek, ani nepožádal o osvobození od soudních poplatků. Městský soud proto po zahájení řízení nejdříve žalobce vyzval usnesením ze dne 12. 8. 2010, č. j. 5 A 187/2010 – 7, aby ve lhůtě 3 dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za žalobu ve výši 2000 Kč. Žalobce obdržel toto usnesení dne 19. 8. 2010 a reagoval na něj předložením prohlášení o svých osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a zároveň návrhem na určení lhůty pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, které byly doručeny městskému soud dne 23. 8. 2010. Městský soud poté usnesením ze dne 30. 8. 2010, č. j. 5 A 187/2010 – 11, žalobci přiznal osvobození od soudních poplatků, a zároveň vyzval žalovanou, aby ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení této výzvy zaslala stanovisko k návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, a k předložení úplného spisového materiálu a vyjádření k obsahu žaloby ve lhůtě dvou měsíců. Poté soud dne 6. 9. 2010 předložil spis Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po zhodnocení obsahu předloženého spisu průtahy v řízení před Městským soudem v Praze neshledal, vycházel přitom z následujících skutečností:

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Za průtahy v řízení lze označit ty postupy (či mnohdy již excesy) soudních osob (soudců, vyšších soudních úředníků, soudních tajemníků, justičních čekatelů a jiných soudních zaměstnanců), které jsou neslučitelné s platnou právní úpravou nebo přímo této úpravě odporují. Mezi nejčastější pochybení náleží průtahy v řízení způsobené např. zbytečným prováděním různých procesních úkonů, odročováním jednání, nadbytečným (neúčelným) dokazováním či nezvládnutím procesní situace vyvolané účastníkem řízení, který má snahu řízení (z různých důvodů) prodlužovat. Nejzávažnější jsou pak případy, kdy soudce pro složitost případu jeho řešení raději odkládá, vyřizuje případy méně skutkově či právně náročné, aby raději prostřednictvím těchto případů měl určitý počet skončených (vyřízených) věcí.

Zákonodárce v žádném z obecných procesů nestanovil lhůtu k jeho provedení. Proto při posouzení přiměřenosti doby řízení je třeba zvažovat okolnosti konkrétního případu, zejména složitost dané záležitosti, jakož i chování účastníků řízení, zejména pak žalobce. Ústavní soud (v nálezu ze dne 30. 11. 2005, sp. zn. IV. ÚS 392/05, publ. pod č. 218, sv. 39 SbNU, str. 311; nálezy Ústavního soudu jsou dostupné na http://nalus.usoud.cz) uvedl, že *„[p]ro účely posuzování průtahů v řízení je nicméně klíčovým faktorem skutečnost, zda průtahy spočívají toliko na straně státní moci (soudu) nebo jsou vyvolávány také jednáním účastníků řízení či přímo stěžovatelem.*“

Podle § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích se soud při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu. Dospěje-li příslušný soud k závěru, že návrh na určení lhůty je oprávněný, protože s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu dochází v řízení k průtahům, určí lhůtu pro provedení procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy; touto lhůtou je soud, příslušný k provedení procesního úkonu, vázán. Je - li návrh uznán jako oprávněný, hradí náklady řízení o něm stát.

Podle ust. § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích pokud soud, vůči němuž návrh na určení lhůty směřuje, již procesní úkon, u kterého jsou v návrhu namítány průtahy v řízení, učinil, příslušný soud návrh zamítne; stejně tak postupuje, dospěje-li k závěru, že k průtahům v řízení nedochází.

Pokud jde o jednotlivá shora uvedená hlediska v daném případě, je již z okolnosti, že městský soud po zahájení řízení dne 12. 8. 2010 vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku a současně jej poučil, že v každé jednotlivé věci je třeba požádat o osvobození od soudních poplatků zvlášť a předložit prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, patrné, že postupoval bez časové prodlevy. Po předložení požadovaného prohlášení soud učinil dne 30. 8. 2010 další procesní úkony, tj. rozhodl o přiznání osvobození žalobce od soudních poplatků a současně vyzval žalovanou, aby se vyjádřila k návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě a současně ji vyzval k předložení úplného spisového materiálu a vyjádření k obsahu žaloby, takže je zcela zřejmé, že všechny shora uvedené procesní úkony činil městský soud bez zbytečných průtahů. V této souvislosti je nutno uvést, že návrh navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu, který učinil současně se svým prohlášením o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, je nutno považovat za zcela nedůvodný, neboť nedal žádný prostor městskému soudu pro učinění nezbytných procesních úkonů ve věci. S ohledem na shora uvedené, kdy soud činil procesní úkony v přiměřených lhůtách, nelze tomuto soudu přičítat k tíži délku řízení, k jeho nežádoucímu prodlužování naopak dochází podáním nedůvodného návrhu navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

S přihlédnutím k výše uvedenému Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než nedůvodný návrh zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 174a odst. 8, větu druhou, zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ust. § 174a odst. 9, věta druhá, zákona o soudech a soudcích).

V Brně dne 16. září 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu